

Afdeling, der dermed skulde afholde de Udgifter, som vare forbundne med hele Bestyrelsen. Det har nu vist sig, at det Bidrag slaar ikke til; Kjøbenhavns indenbys Afdeling kan ikke afholde Udgifterne ved Overformynderiets Bestyrelse med disse 12000 Kr.; der er nok endnu kommet et lille Beløb til en Revisor, men det har Sntet at sige i Forhold til det, jeg her taler om. Vist er det, at Kjøbenhavns indenbys Afdeling maa betale et ikke ubetydeligt Bidrag til den udenbys Afdeling, og det finder jeg er en Uret imod Kjøbenhavns Indbyggere, som jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, ligesom jeg spørger, om det ikke er muligt, at det kunde afhjælpes. Naar det Bidrag, der ydes af Rentenynderne i Kjøbenhavn, er særdeles rigeligt, vil det Naturlige være, at de faae en Redfættelse deri. Man behøver ganske vist ikke at gjøre det, og nu trænger man til det netop for at hjælpe paa den udenbys Afdelings Bestyrelse; men det er dog i og for sig ikke nogen retfærdig Ordning overfor Kjøbenhavns fra ældre Tider bestaaende Overformynderi, at dets Rentenydere skulle bidrage til at afholde Udgifterne ved den udenbys Afdelings Bestyrelse. Det er det ene Punkt, jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Da nu den udenbys Afdeling mister den ene Procent — og det vil formentlig, som jeg tillod mig at antyde, ikke blot blive gjældende i Aar, men blive noget Bedvarende — trænger den til at faae nye Indtægter, og det var jo vel ret naturligt, om Indtægterne kom ind paa den Maade, at Administrationsgebyrerne for den udenbys Afdeling forhøiedes. — Paa den anden Side forekommer det mig, at der ogsaa er kommen en Ubillighed tilfæde overfor de udenbys Debitorer. Det var Tilfældet, og det er ogsaa hjemlet ved Loven af 1868, at de udenbys Debitorer betale $\frac{1}{2}$ Aars Rente forud. Det er en meget bethdelig Indtægt for Reserveconden som heraf følger; thi afsæt fra selve den Kapital, Overformynderiet faar ind paa denne Maade, nyder det jo Renten af den, altsaa det er et overmaade bethdeligt Bidrag, der gives herigennem. Men ved alle nye Laan i udenbys Afdeling er det efter min Opfattelse saaledes — jeg tror ikke at tage feil — at man ikke faar $\frac{1}{2}$ Aars Rente forud, fordi Pengesforholdene have udviklet sig saaledes, at man ikke kan stille saa store Fordringer til Debitorerne, der ellers gaa andetsteds hen og faae Laan andre Steder, og saa sidder Overformynderiet inde med Pengene. Altsaa, Overformynderiet kan ikke blive ved at faae den ene Procent efter Loven af 1868

og heller ikke $\frac{1}{2}$ Aars Rente forud; dertil er Sntet at sige, og det synes mig heller ikke at være Noget derved at gjøre. Men der er derved fremkommet den Uretfærdighed lige overfor de ældre Debitorer, at de vedblive at svare $\frac{1}{2}$ Aars Rente forud; det er uimodsigeligt, at det er en Uret, at den ældre Debitor vedblivende skal give dette halve Aars Rente forud, hvormod den nye Debitor er fri for det. Det viser sig særdeles flagrant, kan jeg sige, derved, at hvis en ældre Debitor opfiger sin Kapital og faar nyt Laan et andet Sted, sparer han $\frac{1}{2}$ Aars Rente. Det kunde, synes det mig, lede til Ulemper for Overformynderiet, men maaste er det ikke Tilfældet; det er heller ikke det, jeg vil paatale, men jeg vil blot henlede Opmærksomheden paa, at det i Virkeligheden er en Uret imod de ældre Debitorer, at de ikke paa samme Maade som de nye Debitorer kunne blive fri for at betale $\frac{1}{2}$ Aars Rente forud. At en Forandring vil medføre forskellige Vanfærdigheder, indrømmer jeg, men er man først enig om, at den er retfærdig, tror jeg ikke, at Vanfærdighederne ville vise sig uovervindelige, og Retfærdighed, forekommer det mig, bør vi al Tid vise. Jeg tillader mig derfor at gjøre disse Hensstillinger, ikke som Endringer til dette Lovforslag, hvad de selvfølgelig ikke kunne komme til at blive, men fordi dette Lovforslag selv tilkjendegiver sig at være en Dieblislov, som nødvendigvis maa have en mere vedvarende Lov i sit Følge.

Sauerslev: Ogsaa jeg vilde gjerne tillade mig at gjøre en lille Hensstilling til den høitærede Justitsminister. Det er i Anledning af et Forslag, som var fremme i Folkethinget ved denne Sags Behandling, nemlig med Hensyn til Opsigelsesfristen for de udbetalte nye Laan af Overformynderiets Midler. Det forekommer mig, at den høitærede Justitsminister var noget streng navnlig i sine Udtalelser paa dette Punkt, idet den ærede Minister ikke kunde eller vilde indrømme den samme Opsigelsesfrist for disse Midler, som ellers efter den almindelige Opfattelse er gængs. Vel indrømmede den høitærede Justitsminister, at et Aars Opsigelse fra Laantagerens Side vilde kunne forandres til et halvt Aars Opsigelse, men det forekommer mig, at det har ikke saa lidt Fare, naar man vedbliver at fastholde, at $\frac{1}{4}$ Aars Opsigelsesfrist skal være Overformynderiets Ret. Vel har jeg ikke gjort nogen Erfaring i Henseende til, at Overformynderiet gjør Brug af denne Ret til at opfige sine Kapitaler, naar vedkommende Laantager ellers opfylder sine Forpligtelser. Men naar man